

Hur hamnade vi här? tänkte jag.
Jag låg raklång i sovsäcken på flottens däck.
Liggunderlaget kändes tunt. Ludvig hade slingrat sig i sömnen. Han låg ovanpå sin sovsäck med kroppen vikt runt flottens mast och han hade sina fötter, med gympaskorna på, ovanpå mina lår.
– Godnatt Hedvig, hade han sagt och somnat.
Innan vi skulle sova hade jag ryckt loss tygpapegojan från masten där jag själv knutit fast den när vi packade alla saker på flotten. Papegojan fick duga som kudde. Det var skönt att vila huvudet på det färgglada mjukisdjuret och att krypa ned i sovsäcken. Presenningen, som vi spänt över flottens däck, hade blivit ett tak ovanför oss. I kvällsmörkret stirrade jag upp på vindens rörelser i plasten. Vattnet kluckade mot brädorna
7
som vi byggt flotten av. I kroppen kände jag hur havsdjupet rörde sig under oss. Jag tänkte saker som:
Var finns mobiltelefonen? Vad ska mamma och pappa säga? Finns det sjöodjur? Tror Ludvig på det här? Hur kan han sova? Vart är vi på väg? Borde jag också sova? Vågar jag somna?
En lätt vind och vågor som ännu rörde sig efter all blåst under dagen höll flotten i rörelse. Flotten tog med oss vidare på det öppna vattnet, ut på havet, in i natten. Vaggandes av vågorna somnade jag också. Min sista tanke innan sömnen var:
Hur hamnade vi här?